

Agrupació Excursionista "Catalunya"

EXCURSIONISME, PAÍS I CULTURA

Butlletí informatiu setembre 2026

El grup de Semprepodem davant del pic de l'Infern (Fotografia: Frederic Planas)

El grup de M's durant la ruta (pàg. 12). Fotografia: Monitors de la SIJ

Els XL's fent nit al refugi de Molieres (pàg. 12). Fotografia: Monitors de la SIJ

L'inici del nou curs

Que curt que es fa el període de vacances, sobretot pels socis que encara treballen. Sense adonar-nos-en ja tonem a accedir a les velles rutines de sempre, encara que enguany per concloure aquest xafogós període, hem pogut gaudir d'un final d'agost en un magnífic campament d'estiu a la Catalunya Nord, on la característica general ha estat la gran diversitat de propostes que s'han dut a terme.

I tornant a la realitat actual, ens trobem que els problemes del nostre local segueixen sense una solució ferma després de molt de temps d'estar desterrats a unes dependències del barri del Clot. Amb aquesta situació ens hem afeblit en aspectes fonamentals com la camaraderia, solidaritat i convivència entre les diferents seccions de la nostra Entitat, per no parlar de la pèrdua de massa social. Esperem que cap a finals de setembre puguem de nou retornar al nostre local social, peça fonamental pel retrobament del socis i poder començar el nou curs donant més protagonisme a les activitats presencials a la nostra seu social.

Hem volgut iniciar aquest curs reprenent una activitat amb molta tradició a l'Agrup, el campament social de tardor en el que participen socis de totes les seccions. Com ja vam comunicar prèviament tindrà lloc el cap de setmana del 19 i 20 de setembre a Can Riera de Ciuret al Parc Natural del Montseny. És un terreny d'acampada amb casa de colònies, ideal per fer-hi tota mena d'activitats. Potser farem un foc de camp, sense guspires naturalment, una gimcana, una breu cursa d'orientació o un àpat col·lectiu. Ja veurem, però el que és segur que amb tenda, furgoneta o dins de la casa, tots gaudirem d'aquesta trobada entre totes les seccions. Us hi esperem !!!!!

Sumari

Editorial.....3

COL-LABORACIONS

Grup de Famílies a Campdevàrol.....4

Francesc Estanyol

Projecte Perles de Caverna.....6

Marc Navarro

Travessia Núria-Gorges de Carançà.....9

Frederic Planas

Campament de la SIJ.....12

Monitors de la SIJ

Escalada a la Roca Gran del Ferrús..... 17

Vicença Fontclara

AGENDA D'ACTIVITATS SETEMBRE

Calendari General.....23

Campament Social de Tardor24

Reunió Secció de Muntanya.....25

Diada Nacional de Catalunya25

ERE/URBEX.....26

Normes generals.....28

Costos sortides vehicles particulars.....29

ERE.....29

Informació general.....30

Sortida del Grup de Famílies de l'AEC a Campdevàrol

El cap de setmana del 4 i 5 de juliol, el Grup de Famílies ens vam trobar al càmping Pirinenc de Campdevàrol per fer la sortida de cap de setmana de la temporada. Vam combinar l'estada al càmping durant el dissabte amb una sortida el diumenge per gaudir dels set gorgs del torrent de la Cabana.

Per la sortida de cap de setmana d'aquesta temporada vam escollir el càmping Pirinenc, que es troba a Campdevàrol, a la comarca del Ripollès. El càmping es troba a hora i mitja de Barcelona i ofereix opcions d'entreteniment pels nens com piscina, camp de futbol, etc.

De les cinc famílies que vam anar a la sortida, tres vam arribar el divendres 3 de juliol i la resta van anar arribant durant el dissabte. Només arribar ja n'hi va haver que van poder gaudir de la piscina i la resta ja van estrenar el camp de futbol.

El dissabte vam ser els primers en anar a la piscina del càmping i vam poder gaudir de la piscina per nosaltres sols. Al migdia es va afegir una altra família i a la tarda una altra. Vam sopar tots junts i érem una bona colla, set adults i onze nens i nenes. Després de sopar i després d'estar tota la tarda jugant, encara n'hi van haver que es van banyar a la piscina de nit.

Al sopar vam acordar que l'endemà aniríem a la ruta dels Set Gorgs del torrent de la Cabana, ja que el punt de sortida es troba al costat del càmping.

Feia força calor així que una excursió amb pauses per banyar-se era una bona idea. Com que els gorgs tenen accés limitat vam comprar les entrades a primera hora i, després de recollir, vam començar la ruta a les 11 del matí.

Al principi feia força calor i vam patir les queixes d'alguns petits excursionistes, sobretot quan el camí es feia més costerut, però aviat va valdre la pena perquè al primer gorg ja ens vam poder refrescar. No sabíem si els podríem fer tots però vam anar avançant i descobrint els set gorgs que hi ha amagats entre les muntanyes. Sovint els nens s'avançaven i eren els primers en arribar als gorgs fent xivarri i alterant la pau dels llocs, però també gaudint molt, nedant i jugant. Vam fer una pausa per dinar a l'ombra en un dels gorgs i vam continuar fins al darrer gorg, on hi havia una paradeta on vam poder menjar un gelat. A les set de la tarda vam arribar de nou al pàrquing.

Anar caminant i descobrint els gorgs ha estat una experiència molt maca per petits i grans. En resum, un cap de setmana molt agradable i en bona companyia que esperem repetir l'any vinent amb el Grup de Famílies.

Text:: Marc Navarro - Fotos: Diversos participants - Data: Primavera/2026

ERE

Projecte Perles de Caverna

Aquesta primavera s'ha assolit una fita important en el projecte d'estudi de les «perles de caverna» de l'Avenc Montserrat Ubach, un projecte en que diversos membres de l'ERE hem col·laborat activament durant els darrers dos anys.

Aquest projecte, liderat per la Dra. Mercè Cisneros, científica experta en l'estudi i el monitoratge de coves, pretén aportar llum sobre la formació de les anomenades «perles de caverna».

Les «perles de caverna», o pisòlits,

són concrecions de calcita que, a diferència d'altres formacions espeleològiques, no estan adherides a la roca. La seva formació és semblant a la de les perles de les ostres, fet del qual deriva el seu nom. Al voltant d'una partícula qualsevol, generalment un gra de sorra que actua com a nucli, es van dipositant successives capes concèntriques de carbonat de calci procedent de l'aigua, que el transporta en forma de bicarbonat. N'hi ha de mides i formes molt diverses, més o menys esfèriques i regulars.

Però, quan creixen i per què? Aquesta és la pregunta que l'estudi pretén respondre.

L'Avenc Montserrat Ubach (-202m), situat al Solsonès, és conegut per la gran quantitat de perles de caverna que s'hi van localitzar durant la seva exploració l'any 1963.

L'exemplar més gran, amb un pes de 730,80 g, rep el nom de «La Perla» i és considerat, entre els exemplars documentats, el més gran de la península Ibèrica, el segon d'Europa i un dels més grans del món.

La ubicació i les característiques geològiques de l'avenc, així com la voluntat de preservar-lo com a laboratori natural, el convertien en un candidat idoni per desenvolupar

Durant el descens del segon pou de l'avenc Montserrat Ubach podem observar amb plenitud el conglomerat que forma la cavitat.. Foto: Marc Navarro

Prenent mostres al «niu de perles» del pou de la Xineta. La zona es troba identificada amb balises per evitar que els espeleòlegs que visiten l'avenc ho toquin. Foto: Lluís Roquet

lupar aquest estudi. L'any 2024, el projecte va ser guardonat amb el Premi Ajut a la Dona Naturalista de la Institució Catalana d'Història Natural (ICHN). Posteriorment, es va constituir un grup de treball format per espeleòlegs voluntaris procedents d'una desena d'entitats, amb l'objectiu de dur a terme el monitoratge de diversos paràmetres de la cavitat.

La principal tasca que realitzem els espeleòlegs consisteix en la recollida periòdica de mostres i dades, que s'efectua a cada canvi d'estació, és a dir, quatre vegades l'any. Entre els paràmetres analitzats hi ha la concentració de CO_2 de l'aire en diferents punts de la cavitat, la temperatura i la recollida d'aigües en diversos sectors de l'avenc. També es mesuren la

conductivitat i el pH de les aigües.

Al tercer pou de l'avenc, conegut com el «Pou de la Xineta», es va descobrir fa uns anys un «niu» de perles no alterat, que constitueix l'element principal de la investigació. Durant les diferents campanyes de mostreig s'ha prestat una atenció especial al seguiment d'aquestes perles, registrant-ne l'evolució, pesant-les periòdicament i intentant determinar-ne el ritme de creixement.

Els primers resultats preliminars indiquen que la cavitat presenta un comportament diferent segons l'estació de l'any. Durant determinats períodes augmenta la ventilació interna i varien les concentracions de CO_2 , factors que podrien influir directament en el creixement de les formacions. Això suggeriria que les

El «niu de perles» objecte de l'estudi. Podem observar les diferents mides de perles que curiosament van canviant de posició amb el constant degoteig de la cavitat. Foto: Marc Navarro.

perles no creixen de manera contínua, sinó que el seu desenvolupament estaria condicionat per factors estacionals.

D'altra banda, els resultats també apunten que el canvi climàtic podria tenir un impacte significatiu en la dinàmica de les cavitats subterrànies. Episodis extrems, com la sequera persistent dels darrers anys i els períodes plujosos que l'han seguida, han provocat diferències notables en les dades recollides i posen de manifest la sensibilitat d'aquests ecosistemes als canvis ambientals.

Actualment, el projecte continua en marxa. En termes geològics, dos anys representen un període de temps molt curt; tanmateix, les estimacions indiquen que les perles de caverna podrien créixer de mitjana algunes desenes de micròmetres cada any.

Des de l'ERE continuarem participant activament en aquesta iniciativa, tot afegint el nostre granet de so-

rra per entendre una mica millor el nostre món i contribuir a la protecció del medi subterrani. Més enllà de les dades recollides i dels resultats científics que es vagin obtenint, el projecte també ens brinda l'oportunitat de compartir experiències, aprendre al costat d'altres espeleòlegs i gaudir d'un excel·lent ambient de companyonia.

Com a nota final, aquest 2026 també s'ha realitzat un petit documental sobre el projecte i la tasca desenvolupada pels espeleòlegs participants. Es tracta d'un recull audiovisual que permet veure, de manera propera, el treball de camp, l'entorn singular de l'Avenc Montserrat Ubach i la importància de la col·laboració entre investigadors i espeleòlegs voluntaris. S'ha estrenat online aquest mes de juny i, en el moment d'imprimir aquest butlletí, encara no es troba disponible públicament a les xarxes, però es podrà veure pròximament.

Text: Frederic Planas - Fotos: Diversos participants - Data: 18-19/7/2026

Travessa de Núria a les gorges de Carançà

Muntanya

La pujada en cremallera a Núria sempre em suposa un retorn al passat, als temps d'adolescència on el primer accés a l'alta muntanya –quan era impensable d'anar a altres zones si un adult no s'avenia a portar-te en cotxe- era en aquests cims. No és que hi anéssim sovint doncs el preu del cremallera per uns marrecs de setze anys era prohibitiu...

Avui ens tornem a endinsar per aquestes gorges de Núria, i malgrat l'emoció ja no és la de les grans sortides d'aquells temps, no deixa d'impressionar-me la manera com el cremallera aprofita les petites febleses del terreny per fer-se pas cap a Núria.

De totes les travesses que es poden iniciar des d'aquí, la que travessa Nou Creus i baixa cap a Carançà i Toés, al meu entendre, és la més sublim.

Som una bona colla –finalment

setze- i fem la pujada a Noucreus amb l'empenta de les primeres hores d'una llarga jornada de camí. Cadascú al seu ritme fins que ens reagrupem tots a la collada. Per als qui no hi havien estat mai en aquest punt, n'estic segur que el contrast entre els cims arrodonits de Núria i l'aspecte "alpí" dels del circ de Carançà els havia d'impressionar. Mentre fem un petit mos, ens entretenim xerrant amb un xicot que fa d'informador del Parc Natural de les Capçaleres del Ter

Arribant al coll de Carançà. Foto: Frederic Planas

i el Freser i ens interessem per quines són les infraccions més habituals que s'hi veuen per aquestes cotes, essent la de portar els gossos sense lligar la més habitual.

Ara ens cal afrontar la llarga baixada –de mil metres de desnivell– que ens durà fins al refugi de Ras de Carançà. La primera part, emmarcada per la grandiosa cara O del pic de l'Infern sobre els estanys blau i negre de Carançà, justifica de sobres haver arribat fins aquí

A la vora d'aquest darrer estany, aprofitem per dinar coincidint amb un nombrós grup de canalla que farà la mateixa travessa que nosaltres i que retrobarem a la nit i l'endemà.

Com que el refugi és petit, uns quants dormen a l'interior i la resta ho fan en tendes que proporciona el mateix refugi. La nit, malgrat tenir a prop el multitudinari campament

de la canalla –amb el risc de xerínola que comporta–, va ser plàcida.

L'endemà, mil metres més de desnivell de baixada per davant. El descens es fa etern però és tant llarg (n'acabarem fent dos mil en total) que ens permet anar descobrint el canvi de terreny i vegetació en funció de l'alçada. Passarem primer d'un rocam perpetu, seguit de pastures per anar passant a boscos d'avets i pi roig, i més avall i sovintegen roures, faig i avellners.

El darrer tram correspon a les cèlebres gorges de Carançà. Si fins ara amb prou feines hem trobat a ningú que fes la nostra ruta a l'inversa (dos mil metres de pujada no estan a l'abast de tothom) aquí ja ens trobem un exèrcit de turistes que s'acosten fins a les gorges. Com que el pas per les passarel·les impedeix de creuar-se, provoca certes cues als començament dels trams.

L'estany Blau de Carançà. Foto: Rosa Maria Soler

La progressió per les passarel·les crea expectació; sol ser de les parts més esperades de la travessia, però jo penso que potser en la seva construcció en van fer un gra massa. Una cosa és equipar un petit pas per facilitar un camí lògic; altra cosa és començar a posar passarel·les a tort i dret per passar per un riu “peti qui peti”. Potser alguns dels ponts penjants a cinc metres d'alçada es podrien evitar fent algun saltiró entre les roques (o amb l'ajut d'un parell de fustes arran d'aigua)

Finalment l'eterna baixada s'ha d'acabar en algun moment i arribem a Toés on descobrim –a banda de que no sembla que ningú parli català– que la freqüència de pas del tren groc i/o de l'autobús està a l'alçada de la R3 de rodalies. Així que no ens en queda altre que contractar tres taxis fins a Puigcerdà.

Una de les passarel·les de les gorges de Carançà.
Foto: Frederic Planas

El refugi de Ras de Carançà. Foto: Frederic Planas

SIJ

Campaments de la SIJ a Erill la Vall (vall de Boí)

Del 12 al 26 de juliol, els de la SIJ vam tornar a fer les motxilles i vam marxar de campaments! Aquest any, hem tornat a Erill la Vall, a la Vall de Boí, on durant quinze dies hem fet rutes, jocs, activitats i un munt de moments que, recordarem durant molt de temps.

Els campaments de juliol són un dels moments més esperats de l'any: quinze dies que vivim tots els grups d'edat de la SIJ junts, XS, S, M, L i XL, cadascun amb la seva ruta i amb les seves activitats però compartint el mateix campament.

Durant la primera setmana, cada grup d'edat va marxar a fer la seva ruta. Els S van fer una ruta de tres dies, els M de quatre dies, els L de

cinc dies i els XL van estar sis dies de ruta!!

ELS S SÓN EL GRUP MÉS PETIT que fa ruta durant la primera setmana de campaments i, aquest any, era el primer cop que tots els infants del grup feien una ruta de tres dies.

Van sortir del campament i van recórrer diferents llocs de la Vall de Boí, passant per Boí, Taüll i el pla de

Grup dels S a la ruta

Grup dels M's al campament

l'Ermita abans d'arribar a Sant Quirc de Taüll. El segon dia van pujar fins a la Roca de la Feixa, a 2.092 metres, i després van baixar fins a Durro, on van passar la nit.

L'últim dia van continuar fins a Barruera i Erill la Vall, abans de tornar al campament. Tres dies de caminar, dormir fora, compartir estones i anar descobrint què significa fer una ruta amb el grup. Per ser la primera, no va estar gens malament!

LA RUTA M'S VA SER UNA TRAVERSA DE QUATRE DIES i tres nits i, sobretot, una ruta molt especial: va ser el primer cop que aquest grup d'edat entrava al Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici.

El primer dia van sortir del campament i van fer travessa fins a la presa de Cavallers, on van passar

la primera nit. L'endemà van continuar cap al refugi Ventosa i Calvell i van passar pel tuc de Tumeneia abans de baixar fins al refugi de la Restanca, on, després de la caminada, van poder gaudir d'una dutxa :) i d'un bon sopar calent.

El tercer dia, tot i que les condicions no eren gaire bones, van tirar endavant i van arribar fins al coll del Montardo. I, com no podia ser d'una altra manera, el van conquerir! Després van començar la baixada pel costat de l'estany del Port de Caldes fins a tornar a Cavallers, on van fer l'última nit.

L'endemà, després de llevar-nos, van emprendre l'últim tram de baixada fins arribar de nou al campament.

Han estat quatre dies plens d'aventures, esforç, bons moments i

NS

records inoblidables que ens emportarem sempre amb nosaltres. Una ruta que ens ha fet descobrir nous racons, superar reptes i, sobretot, gaudir-la tots junts.

M de Millors! (I de Montardo ;))

DURANT CINC DIES ELS L'S VAM RECÓRRER L'ENTORN DE BARRUERA I LA VALL DE BOÍ, fent un total d'uns 39 km. Vam passar per diferents camins i pobles, gaudint dels paisatges de muntanya i descobrint l'entorn al llarg de la ruta. Vam gaudir del menjar calent i el llit de el refugi de Conangles. Per a acabar vam fer el pic de Planamorrans, tota una experiència! Van ser cinc dies de caminar, conviure i compartir experiències amb tot el grup.

ELS XLs AQUEST ANY VAM APUNTAR BEN AMUNT! Durant sis dies vam estar coneixent el Parc Natural de Posets-Maladeta amb l'objectiu de fer dos tres mils emblemàtics de la

zona (els primers de molts de nosaltres): el Vallibierna (3.067m) i el Tuc de Molières (3.010m).

Amb les motxilles ben carregades i una energia d'equip inigualable, ens vam enfilar pel port de la Gelada per deixar enrere Erill la Vall i explorar una zona que no teníem tan vista, amb uns paisatges i una companyia en què pensarem durant molt de temps!

I mentre els grans eren de ruta, **LES XS VAN ESPERAR FINS A LA SEGONA SETMANA PER INCORPORAR-SE ALS CAMPAMENTS.** Un cop tots junts, també van tenir la seva pròpia aventura, una ruta d'un dia pels pobles de Boí i Erill la Vall, on van posar a prova les seves habilitats amb un joc d'intercanviar objectes amb els habitants.

Després de les rutes, va arribar un dels moments més esperats: la segona setmana de campaments, quan

Grup dels L's al campament

Grup dels XL's al campament

tots els grups ens vam trobar de nou al terreny.

Durant aquests dies hem fet un munt d'activitats, tant conjuntes com per grups d'edat.

Hem rigut, corregut i acabat ben bruts a la Gincama Guarra, ens hem enfrontat a la Guerra de les Bombardes, hem compartit reflexions i aprenentatges durant el Dia de Sensibilització, hem passat una mica o molta por durant la Nit de Por i hem descobert grans talents al concurs "Tu sí que ho vals"

I això només és una petita part de tot el que hem fet! Jocs, activitats, vetllades, moments de grup, rialles, cançons, converses i moltes d'aquelles petites coses que fan que els campaments siguin tan especials.

Han estat quinze dies intensos, plens de noves experiències, reptes,

munyanya i, sobretot, molta convivència. Quinze dies en què hem pogut compartir moments entre generacions diferents de la SIJ i continuar fent créixer aquesta família excursionista que som.

Ens ho hem passat molt bé, hem gaudit molt i tornem a casa amb les motxilles una mica més buides, però carregades de records.

Gràcies a totes les famílies per confiar en nosaltres un any més, i gràcies a tots i totes els que heu vingut, heu caminat, heu jugat, heu rigut, heu ajudat i heu fet possibles uns campaments tan especials.

Ara toca recordar tot el que hem viscut... i començar a comptar els dies per retrobar-nos aquest curs, a la suuuuper conjunta de setembre, i, és clar, als campaments de l'any vinent!

Primera ascensió a la Roca Gran del Ferrús (2a part)

El cansament era, per part meva, bastant intens puix tinguis en compte que vaig passar una estona difícil en el primer tros d'escalada.

Pel bell mig de les dues parets que delimiten les arestes exteriors de la canal, contemplàvem, envoltats d'una calma absoluta i una quietud tan sols torbada per algun esporàdic i esquerp crit de les gralles, les muntanyes que als nostres peus s'alçaven fins a l'horitzó, coronat per la silueta de la santa muntanya de Montserrat. Aquest espectacle és l'únic del que en conservo un record preciós. El demés tot era confusió d'idees i pensaments. La nostra conversa amb en Ton, no tenia caràcter de tal: sols una que altra pregunta més o menys contestada i encara per força.

Empassàrem algun aliment i un glop d'aigua i, com que ja n'haviem fet d'altres, el líquid s'ens acabà definitivament i amb ell l'esperança de tornar a beure.

No sabíem què i quant ens restava per davant. Sols teníem la idea d'haver recorregut uns dos cents cinquanta metres i que, aproximadament, ens en mancava un altre tant. Com que allà on érem no s'hi estava massa bé, que diguéssim, degut a la calor, decidírem tirar amunt per la banda que fos i així

fou com l'Agramont que, a la fi, era qui en escalada podia cridar i implantar el seu vot, previ reconeixement del terreny, decidí fer un flanc cap a la dreta.

I aquí tornen a començar les peripècies.

Haig de recordar que, des del començament de la xemeneia, la meva espardenya dreta va sofrir un accident tal, que havia d'escalar amb el mitjó, malgrat dur calçada l'espardenya. Això influí bastant en el baix rendiment donat durant aquesta tercera part de l'ascensió.

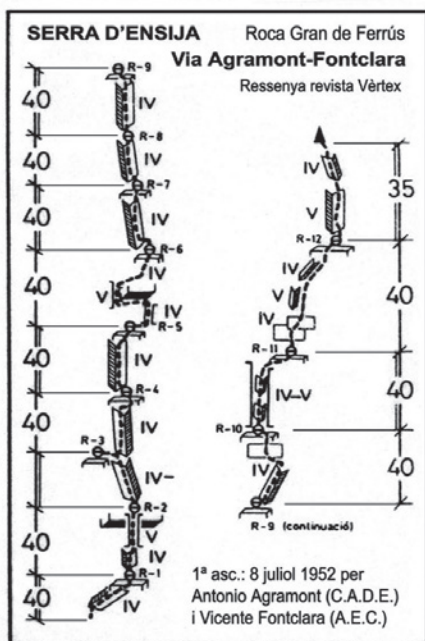
Bé, tornen a començar.

Ja ha iniciat l'Agramont el flanc cap a la dreta, desapareixent de la meva vista; m'avisa que comença a pujar i jo vaig donant corda. La calor, cada vegada més sufocant, em produïa una nyonya terrible, tant, que finalment em va despertar un crit de l'Agramont demanant corda. Reaccionant ràpidament, vaig comprovar que el que li sobrava era precisament corda. Així vaig dir-li-ho, però en tornà a reclamar. Pel que sembla, s'havia enganxat en un lloc. Poc després, veig que la corda s'estira, al que m'indica que la pujada va continuant. Sento clavar dos o tres cops i, al cap d'una llarga estona, un avis de pujada.

Així vaig fer-ho, al menys amb el pensament. Començo a fer el flanc i sobre meu no veig res més que una paret que dona la impressió de que se'm tiri al damunt: encara que poc, és ex-

traplomada. Tanmateix, les preses són grosses i decideixo pujar. Al parell de pams, una relliscadeta em deixa penjat. Torno a agafar-me i quan tenia uns dos metres més, se'm desprèn una pre-

ALT BERGUEDÀ SERRA D'ENSIJA ROCA GRAN DE FERRÚS

AGRAMONT-FONTCLARA
C.A.D.E. A.E.C.

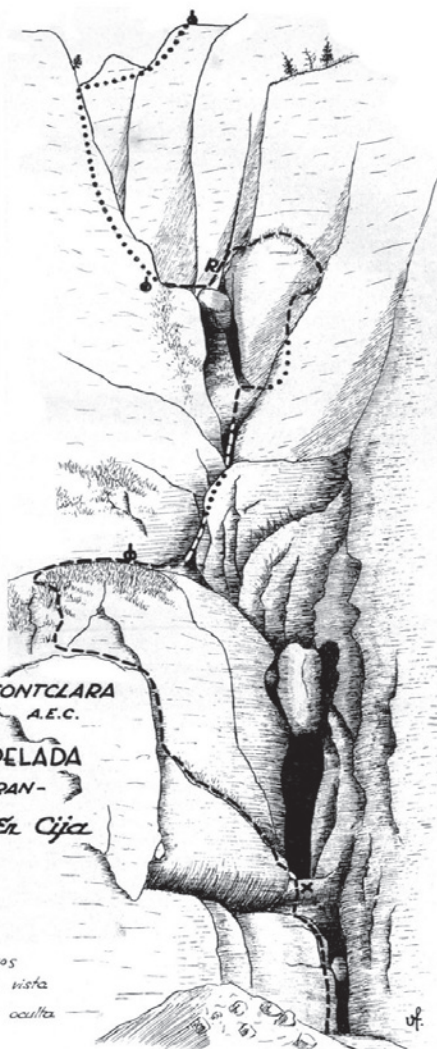
GALLINA PELADA

-ROCA GRAN-

Setba d'En Cija

Indicacions:

- ⊕ Cairn
- R Rappel
- x Pas de braços
- Trajectòria vista
- ... Trajectòria oculta

Ressenya-dibuix:
Revista Muntanya nº20 (Agost-52)

sa de mà i... tornem-hi: altra vegada penjat. Allò era el desànim total. Mes, havíem de sortir d'allà i fou qüestió de decisió. Tornar-se a agafar i tornar a pujar fins que, finalment, amb penes i fatigues distingeixo en Ton, que estava situat a la meua dreta. Em digué que desclavés dos claus amb mosquetó que hi havien sobre el meu cap, però com que el meu cap no estava per maldecaps perquè materialment dormia, vaig dir-li que no en tenia ganes, que era difícil; en fi, que vaig anar a reunir-me amb ell i els dos pitons amb llurs mosquetons encara deuen restar a la serena agafats allà dalt. Aquest material junt amb una escarpa que havíem deixat al començament, era ja perdut. He dit que vaig reunir-me amb ell. En efecte, així fou i, per cert, amb la reunió més bèstia que férem en tota l'escalada: estàvem tots dos penjats d'un pitó, en un entrant de rocs on, amb prou feines n'hi cabia un. Allà vinga desfer nusos, embolics de corda, fer equilibris i altres coses que hi complicaven l'estada. Però tot té fi en aquest món i així fou com l'Agramont prengué la canaleta que sortia del forat on érem i tira amunt. Poc després, recuperada l'escarpa que ens aguantà a ambdós i una altra que en vaig recollir a l'herba per haver caigut d'en Ton, em tornava a reunir amb ell en una simplíssima cornisa. Al damunt nostre tot era una paret. Sols a pocs metres semblava haver-hi una altra cornisa per l'herbei que s'hi veia. Quan hi som, tot torna a ésser igual que abans. La canal principal estava a sota nostre

i el seu tap, que havíem intentat burlar, el veiem allà, tranquil·lament assegut. Pel damunt seu, la canal era completament coberta d'herba. L'Agramont, veient que més amunt no hi ha res a fer, flanqueja i als pocs moments em crida. Hi acudeixo immediatament seguint una, diguem-ne, cornisa amb inclinació descendent i bastanta herba, reunint-me amb en Ton sota unes mates altes que ni tan sols vaig procurar identificar, i dins d'una canal estretíssima que, realment, no era més que una fissura.

Així que vaig arribar, en Ton cerca un lloc propici per a clavar una escarpa i fer un "rappel" a la canal. Única sortida factible que hi havia. Troba un lloc bo: desencordada, preparació de "rappel" i, avall!

Sense conseqüències estem asseguts en un replanet que hi ha a la canal, practicament damunt del tap. Els nostres rellotges marquen ja dos quarts de sis de la tarda; havíem tardat tres hores i mitja per a pujar uns vuitanta metres i baixar-ne uns vint-i-cinc, el que en total deixava uns cinquanta metres tan sols guanyats en alçada útil. Després de l'ascensió ens donàrem compte de que això era el pas clau fonamental de l'escalada.

A la fi, però, -i això era per a nosaltres el més important en aquell moment- anàvem a prendre el descans més llarg de tota l'ascensió, puix realment ho necessitàvem. Traguérem totes les provisions, de les que empàssem una mica de xocolata, formatge, un parell de llaunetes de confitura

cada un i una bona ganyipada. Tot fou engolit en sec, puix l'aigua ja era acabada feia estona. Vaig estirar-me com vaig poder i si no arriba a ésser per en Ton, hauria fet la dormideta més ferma de la meva vida. Però no me la va deixar fer i com que ja eren prop de les sis, varem haver de tirar amunt, encara que molt a contracor meu, amb la recança de la dormida.

Analitzem l'aspecte del que s'oferia davant nostre. Tres canals s'obrien: una directament a l'esquerra, verticalíssima i estreta, que en alguns llocs acabava en fissura; les altres dues, a la dreta, eren paral·leles i separades per un contrafort. Aquestes eren les que ens interessaven per apropar-se més al cim, que quedava a la nostra dreta. D'aquestes dues últimes canals, determinàrem agafar, definitivament, la de la dreta que començava precisament amb un arc de roca format per una mena d'agulla del contrafort repenjan-se sobre la paret principal. Un arc de triomf, pensàrem. Però no ho fou del tot, puix haguérem de lluitar el nostre per a vèncer del tot.

Pugem per la canal en mig d'una quantitat d'herbes i matolls fins a situar-nos sota mateix de l'arc. Comença l'Agramont pel costat esquerre a pujar; clava i desapareix i, poc després, ve el crit de reunió. Faig un esforç per a espavilar-me, puix la son continua, i enfilo per on la corda em guia. El trajecte és ple de baumetes que obliguen a l'escalada per oposició, però degut al canvi de tipus de roca (ja no és un conglomerat com el que havíem fet, sinó

un altre de més petit i –si se'm permet– arriscat), aquella es fa fàcil i sols s'ha d'anar en compte amb el cap. Es passat "l'arc triomfal" i el conglomerat torna a ésser igual al del començament. Es presenta, així mateix, la successió de xemeneies, però aquesta vegada més verticals. Escalem pel mig del contrafort que separa ambdues canals, però hem de retornar a la que havíem escollit. Per cert que aquest retorn ens valgué la pèrdua d'una escarpa. Tot fou per que en Ton, davant de les caigudes i pèndols efectuats d'una manera tan inelegant com poc escaladora per part meva, va creure que cauria al fer el flanc, que per cert era molt carregat d'herbes i bastant llisquent. Em digué que deixés l'escarpa, que ja estava fins i tot mig desclavada, i fes amb una бага una travessa Dulfer. Com que ell manava vaig fer-ho però la бага era petita i a la meitat el Dulfer s'acabà. Com que tornar endarrere era perdre temps, vaig anar endavant tot fent el pas de la manera més segura sota la mirada incrèdula d'en Ton.

El cas és que una escarpa més s'havia quedat com a testimoni del nostre pas.

En Ton, ja reunits, torna a enfilat pel centre de la canal, amunt, sempre amunt. De tant en tant sento clavar i una d'aquestes vegades m'arriba un crit, més aviat de ràbia; al mirar enlaira veig passar una cosa negra, xiulant a mig metre del meu cap i sentint-la rebotar canal avall. Quedo pensant el que serà, quan sento en Ton que em diu que pugi. Ho faig tan ràpidament com puc i, una vegada junts, m'ensenya un

màneg escapçat: el seu martell havia sentit ànsies de volar.

Em diu que pugi jo endavant i, com que era tard i no hi havia per què discurtir, engego tal com vaig prenent d'ell solament uns ferros, i, xemeneies amunt.

La son ha desaparegut del tot: l'absència del sol, junt amb la fresca del vespre m'han desvetllat del tot. Escalo ràpidament, ni tan sols penso que faig de primer i que les pretensions han d'ésser més. Sempre pujant arribo a un lloc on hi ha un veritable replà encaixat entre parets just per a dues persones. Crido a reunió i, poc després, entrego a en Ton, que s'ha posat al fons d'aquest forat, el seu anorak i la resta de la impedimenta. Ja alleugerit i amb més llibertat de moviments, torno a enfilat per les xemeneies que, més que una successió contínua, en formen gairebé una de sola.

Mentre tant, es nota ja la foscor i cal aprofitar la mica de llum que resta.

A tot això, la canal comença a fer-se herbosa de tal forma que pràcticament escalo sense tocar roca. Allò va ésser una veritable lluita: damunt meu herba, a sota el buit. No escalava: era aleshores un gat que clavava les urpes gairebé amb desesperació fins les mateixes arrels de l'herba, notant que aquesta cedia al meu pes. Els peus no s'agafaven enlloc puix, si ho intentava, relliscaven. Fou la lluita definitiva. Fervorosament, en un moment de descans aguantat per les traïdores herbes, vaig pregar a Déu que em permetés arribar a la fi, que a pocs metres

damunt meu endevinava.

I així va ésser: el pendent, que s'havia mantingut gairebé vertical, va anar cedint visiblement i ja notava a la meua esquerra la carícia fresca de l'oreig vespertí.....

Poc després, amb un crit de joia anunciava a en Ton i a les muntanyes que en silenci m'envoltaven, que la Roca Gran del Ferrús s'havia entregat a nosaltres.

En Ton s'uní a mi ràpidament i sota la foscor de la nit fusionàrem nostres cossos amb una abraçada i un crit: hem triomfat!!!

Sí, per fi aquella roca era nostra i el nostre premi va ésser la sensació d'intensa felicitat que el silenci de les muntanyes ens comunica. Tot al nostre entorn era pau, pau de la que tant necessitàvem després dels moments que havíem passat.

Fruïa jo d'aquells instants amb exultació i ara puc dir que foren uns dels pocs moments en que he sigut feliç en aquest món.

Els sentiments més variats s'abocaven un darrera l'altre i no tractaré aquí de dir-los perquè sols en aquells moments es senten i ni llavors els hauria pogut explicar....

La bellesa de la natura i la burla de la vida (permeteu-me dir-ho així), van fer també el seu acte de presència: allà al collet que uneix la Roca Gran amb la resta de la serra d'en Cija i que quedava a un centenar de metres al mateix nivell nostre, el perfil del prat es retallava sobre la franja roja del sol, ja estona post, delimitada per la negror de la nit.

Però heus ací que la realitat s'imposa i estirats damunt el prat finírem les nostres provisions, consistents en aquells moments, de confitura i ganyips. Ens donàrem compte de que eren dos quarts de deu de la nit i que, per tant, havíem estat tretze hores i mitja escalant i aguantats solament amb mig litre d'aigua per cap.

Ja reposats, ens arribàrem a posar el peu damunt del cim de la Roca Gran que quedava a pocs metres d'on érem i contemplàrem a la llum dels estels d'una nit de juliol tot el que davant nostre reposava dels fatics del dia. D'allà dalt dirigírem la nostra vista vers on

I, al bell mig, la silueta d'una lànguida vaca que ens mirava filosòficament tota admirada, tractant d'esbrinar, de segur, d'on havíem eixit nosaltres.

En Ton i jo fruïem de l'espectacle, al mateix temps que somrèiem davant d'allò que semblava dir-nos que per un altre camí hauríem arribat al mateix terme. Però acabàvem de dir al món que la Roca Gran es podia pujar per la seva paret fins aleshores qualificada d'impossible i això era, per a nosaltres, més important en aquells moments que tot el que la vaca volgués significar.

endevinàvem que hi havia la masia i el pensament volà cap a la bona gent que segurament ens esperaven amb un bon plat de sopa calenta tal com ens havien promès al matí. Mes aquell plat de sopa ja no ens el menjaríem pas, puix quan arribarem a la masia no tinguérem cor de despertar els qui segurament havien vetllat fins tard esperant-nos.

I així acabà la nostra escalada. Un triomf sobre la muntanya que restava en el silenci de la mateixa Roca que s'ens havia rendit. Res d'aplaudiments i "hurres" triomfals d'admiradors; sols

l'homenatge mut, però ple de sinceritat, que la Natura ens rendí i, això sol, val més que tots els honors que els homes puguin atorgar a un.....diguem-ne heroi.

III DESPRÉS...

Després férem la davallada cap a la masia. Passant pels prats, férem cap a l'Estret i, sempre baixant, arribàrem altra volta al peu de la canal on varem recollir les nostres botes. Realment, jo les necessitava, puix anava materialment descalç, d'un peu: l'espardenya, com ja he dit abans, estava destrosada, sinó el mitjó i tot. Ja calçats bé, arribàrem per casualitat a una fonteta que eixia de la mateixa terra i allò fou gairebé una batalla per a poder beure la primera aigua des de feia potser vuit hores.

Més o menys satisfets férem cap a la masia que ja descansava i sense voler despertar ningú i amb una visita prèvia a la font, ens colgàrem d'herba a la pallissa i ens entregàrem al son més reparador que des de feia temps no gaudíem.

L'endemà tot eren felicitacions i admiracions de la bona gent de la masia i dels de les cases dels volts.

Fou un dia de descans absolut, un dia de fruïció, de delectança absoluta.

Recordo amb certa recança l'estona de la tarda en que, estirat en un prat sota l'escalf del sol de juliol entonava aquelles primerenques notes del meu flabiol davall mateix de la paret que havíem vençut i que, malgrat això, tan altiva ens semblava i era.

Així acabàrem de passar el dia següent i l'endemà, com que res teníem a fer, decidírem anar al Pedraforca.

Ens acomiadarem al matí, bastant tard, de la gent del mas, a qui mai acabaré d'estar agraïts per les atencions de que fórem voltats. Tant és així que el comiat fou més aviat trist per haver-nos de separar.

Res de nou ocorregué durant aquest dia: sols que pujàrem al cim de la Roca Gran on férem el pedró, en el qual varem signar la nostra arribada i retornàrem cercant la cantimplora que la nit de la davallada varem perdre. No fou trobada aquell dia. Un temps després rebérem la nova de que l'havien trobat i que la guardaven fins que tornéssim a anar-hi nosaltres.

A mig dia arribàrem a Saldes on, mentre esperàvem el dinar, omplírem en el llibre-pedró de Mn. Gaietà les dues fulles que anunciaven l'escalada de la Roca Gran. Amb modèstia diré que va quedar magnífic: els dibuixos els vaig fer jo i la memòria en Ton. Estàvem tan animats que inclusiu, mentre signàvem, ens tiràrem mútuament fotografies, així com també les férem del llibre obert.

I, que diré més d'aquesta escalada? Ja res més que a ella es refereixi. La resta dels dies els passàrem anant a cercar "edelweiss" a Falgars on en trobàrem i portàrem a braços: fou el formós premi que la natura, amb sa gentil elegància, ens oferí per la modesta gesta pirinenca.

Acabat el 9 de juliol de 1953 (un any després)

Calendari d'activitats

de setembre

temporada 2026-2027

L'itinerari

Data	Secció	Lloc/activitat	Vocal
8 dimarts	AEC	Reunió Junta Directiva	Junta
11 divendres	AEC	Diada Nacional de Catalunya (Ofrena floral al Fossar de les Moreres)	AEC
13 diumenge	ERE	Mines de ferro de Rocabruna (Gavà)	Marc Navarro
16 dimecres	Muntanya	Reunió Calendari Senderisme i Dimecres al Sol	Muntanya
17 dijous.	Muntanya	Reunió Calendari Semprepodem i Trescar Travesses en Tren	Muntanya
19 i 20 Dissabte i diumenge	AEC	Campament de tardor a Can Riera de Ciuret	Junta
28 dilluns	ERE	Estació fantasma de Gaudí	Marc Navarro
Tots els dijous	AEC	Labors	Núria Gómez i Mari Guillén
1 dijous d'octubre	Veterans	Trobada	Frederic Planas

Pujant a Noucreus. Fotografia: Frederic Planas

Campament Social de Tardor

Com ja sabeu tornem a recuperar el campament social. El proper cap de setmana del **19 i 20 de setembre** ens trobarem tots a **Can Riera de Ciuret, al Montseny**. Podreu gaudir de les activitats preparades per les diferents seccions el dissabte i de la gimcana que ens prepararà la Secció Infantil el diumenge.

Podeu instal·lar-vos al terreny d'acampada amb tenda o autocaravana, o us podeu allotjar a la casa de colònies amb habitacions compartides. El preu del terreny d'acampada és de 10€ per persona, i el de la casa 25€ per persona. Per fer la inscripció, podeu passar a pagar per secretaria, o us podeu apuntar trucant per telèfon (933 024 529) i fent un ingrés al número de compte de l'Agrupació (ES72 3025 0017 4114 0003 1058).

Secció de Muntanya

Semprepodem - Senderisme - Dimecres al Sol - Trescar Travesses en Tren

temporada 2026-2027

Activitats programades

PLANIFICACIÓ DE SORTIDES DE LA SECCIÓ DE MUNTANYA

Senderisme i Dimecres al Sol: dimecres **16 de setembre**, a les 19.30 hores.

Semprepodem i Trescar Travesses en Tren: dijous **17 de setembre**, a les 19.30 hores, coincidint amb el sopar de carmanyola.

Ja es concretarà uns dies abans el lloc.

És molt important l'assistència de les persones interessades en participar de les sortides.

Esperem la vostra participació com a vocals de les sortides. Animeu-vos, que si no ho heu fet mai, tindreu tot el recolzament dels companys i companyes que ja ho han fet en altres ocasions. No estareu sols ni soles.

Us hi esperem !!!

11 de setembre

Diada Nacional de Catalunya

Enguany celebrarem la Diada, fent la nostra ofrena floral al Fossar de les Moreres i podrem participar en els actes que s'hi fan.

Ens trobarem a les 10 del matí davant del Born.

En acabar, prodrem anar a **dinar plegats al local del Clot**, d'entrepà o carmanyola. Hi haurà begudes fresques a la nevera. També hi haurà l'opció d'encarregar pollastres a l'ast, per qui ho vulgui (uns dies abans es preguntarà per whatsapp).

Us hi esperem!

ERE URBEX

Aquest setembre donem el tret de sortida a la nova temporada d'ERE-Urbex.

Com sabeu, aquesta iniciativa amplia la mirada més enllà de les cavitats naturals per endinsar-se en túnels, mines abandonades, refugis, construccions històriques i altres indrets poc coneguts, combinant aventura, història i patrimoni.

Les sortides estan pensades per a tots els socis de l'AEC. N'hi hauran de més fàcils on no cal portar res fins a d'altres més complexes on haurem de progressar per corda o fins hi tot mullar-nos.

Recordeu que per poder gestionar-ho, és imprescindible apuntar-se a cada sortida directament a ere@aec.cat. Rebreu una confirmació amb la informació pràctica de la sortida i un capítol del *Quadern de Camp ERE-Urbex*.

Diumenge 13 de setembre

URBEX #1: Exploració de les mines de ferro de Rocabruna (Gavà)

I Estrenem aquesta nova sèrie de sortides amb una proposta de proximitat.

Prepareu les càmeres, les llanternes i les ganes d'explorar, perquè ens endinsarem en un antic complex miner prop de Bruguers, on encara es conserven galeries, túnels i diverses estructures.

L'exploració d'aquestes muntanyes no és recent; hi han evidències que els ibers ja n'extreien ferro, seguits pels romans. Durant l'edat mitjana, sota el domini del senyor d'Eramprunyà, s'utilitzava el mètode de la farga catalana per processar el mineral.

Tanmateix, el que explorarem correspon principalment a la darrera fase d'exploració (1940-1950). En aquesta fase, l'empresa "Ferrominera Catalana" (propietat de la família de Francesc Cambó) va modernitzar les instal·lacions fins al seu abandonament definitiu a finals dels anys 50.

ERE URBEX (continució)

Activitats setembre

Tipus: Matinal

Dificultat: Fàcil.

Material necessari: Casc amb il·luminació. Calçat de muntanya.

Vocal: Marc Navarro

Transport: Cotxes particulars

Cal apuntar-se a: ere@aec.cat

Dilluns 28 de setembre

URBEX #2: Exploració de l'estació fantasma de Gaudí

Segur que la majoria hi heu passat pel costat desenes de vegades mentre anàveu o tornàveu de l'AEC. Es tracta de la mítica estació fantasma de Gaudí, un dels espais més fascinants del metro de Barcelona.

Tot i que mai no ha arribat a lluir cap rètol oficial amb el seu nom, aquesta estació havia de ser la parada Sagrada Família de l'antiga línia 2. Un canvi de projecte va fer que mai entrés en servei i, des d'aleshores, ha estat amagada sota els carrers de Barcelona.

Amb motiu del centenari del Metro de Barcelona, l'any passat l'estació es va restaurar i museïtzar, obrint-se excepcionalment al públic en un nombre molt reduït de visites.

Gràcies a una autorització especial, hem aconseguit organitzar una visita a aquest espai tan singular. Tindrem l'oportunitat de recórrer una estació que normalment roman tancada al públic, descobrir-ne la història i els motius pels quals mai no va arribar a entrar en funcionament.

No deixeu escapar aquesta oportunitat!

Tipus: Matinal

Dificultat: Fàcil.

Vocal: Marc Navarro

Observacions: La visita té lloc durant el matí del dilluns. Per qüestions organitzatives de TMB ha de ser en horari laborable. Té una durada aproximada d'una hora. Aquesta sortida és exclusiva per a socis/es de l'AEC. Les places són limitades i s'assignaran per estricte ordre d'inscripció. No cal cap tipus de material.

Cal apuntar-se a: ere@aec.cat

Normes generals per a totes les sortides de l'AEC

- La dificultat, les edats, les condicions mínimes, l'equip i material així com l'horari previst i desnivell, s'indicaran sempre en la **informació de cada sortida**.
- No obstant, cal tenir en compte que, com a activitats a l'aire lliure que són, les excursions **no estan lliures de riscos** per climatologia (insolacions, fred, neu, pluja, llamps, allaus, etc.), morfologia (mal d'alçada, desnivells, despenjaments, terrenys pedregosos, etc.), zoologia (bestiar, insectes, etc.) i orientació.
- És responsabilitat de les persones participants disposar d'una llicència federativa en vigor, que cobreixi l'**assegurança de l'activitat a realitzar** (muntanya, escalada, alta muntanya, espeleologia, esquí de muntanya, etc.). Si no, és obligatori contractar una assegurança per a la sortida.
- **Cadascú és responsable de si mateix**, del que pugui fer, o del que pugui passar.
- Els participants estan obligats a **respectar** durant tot el recorregut el **medi natural**.
- Les sortides disposen d'un **pla d'emergència** en base als telèfons mòbils dels participants i les instruccions dels vocals, que per raons de seguretat poden modificar la ruta i els horaris.
- L'Entitat posa a disposició dels participants un **full de reclamacions**, a la seu de l'Agrupació.
- A l'apartat de "Normes sortides" de la nostra web, hi ha la normativa detallada respecte a la participació de **gossos i altres animals de companyia** a les sortides. Consulteu-la en cas de que us afecti.
- **El fet d'apuntar-se a les activitats de l'AEC, comporta l'acceptació automàtica d'aquestes normes generals.**

Costos sortides en cotxes particulars (Actualització per acord de Junta del 9 de juny de 2026)

En la reunió de la Junta del dia 9 de juny de 2026, i per motius d'equitat, es va acordar actualitzar el càlcul i distribució de despeses de desplaçament en aquelles activitats en que els mitjans de transport siguin els cotxes particulars. El preu per km es va establir en 0,40 €/km.

CÀLCUL ACTUALITZAT

Cost del viatge:

Km totals efectuats amb vehicle x 0,40 €/km x número de vehicles.

Si el desplaçament comporta despeses afegides (autopista, aparcaments...), s'hi sumaran per obtenir el cost total.

Distribució:

Es repartirà el cost total entre tots els assistents, excepte els propietaris dels vehicles.

Exemple:

- Desplaçament de 200 km (entre anar i tornar)
- Nou socis participen en la sortida.
- Hi van tres vehicles.

El càlcul serà: 200 km/vehicle x 0,40 €/km x 3 vehicles = 240 € cost total.

Aquest total caldria dividir-lo entre 6 (9 assistents menys 3 que posen el cotxe): $240:6 = 40$ €, serà el preu a pagar per persona.

Repartició:

Els diners recollits es repartiran a parts iguals entre els xofers: 240 € recollits dividits entre els tres que aporten vehicle = 80 € cadascun.

Calendari ERE temporada 2025-2026

Proposta de dates i llocs per a sortides, per a millorar, completar i perfeccionar amb la col·laboració de tothom.

Data	Lloc/activitat
31-Octubre	Avenc del Muronell -32 m. (Castellar de Vallès, Vallès Occidental)
28-Novembre	Cova de la Rabosa -65 m. (El Perelló, Baix Ebre)
19-Desembre	Cova del Tabac -21 m. Rec. 200m. (Camarasa, La Noguera)

Informacions varies

BENVINGUDA ALS NOUS SOCIS

VICENÇ HERNÁNDEZ HERNÁNDEZ	CRISTINA RIBERA PASTOR
JORDI LLÀCER MACAU	NORAH RIBERA HERNÁNDEZ
OT LLÀCER ARRIBAS	ARNAU RIBERA HERNÁNDEZ
ANNA PÉREZ SERRAMIÀ	CRISTINA HERNÁNDEZ VIVED
LUKA POTOKAR PÉREZ	ANA NÚÑEZ DE LIMA
ALEN POTOKAR PÉREZ	LOU LEGAT NÚÑEZ

Desitgem que tinguin una estada ben profitosa a l'Agrupació.

ESCRITS PEL BUTLLETÍ

Recordeu que qualsevol escrit, nota o fotografia que vulgueu que es publiqui al butlletí, cal enviar-la al correu electrònic butlleti@aec.cat

Heu d'indicar l'autor de les fotografies i els possibles peus de foto que les acompanyen.

Pagaments per transferència

Us volem recordar que procureu fer els pagaments a l'Entitat per transferència bancària, ja que ens estalvia molta feina i ens proporciona un control molt més fàcil.

Agraïm la vostra comprensió i col·laboració.

COMPTES CAIXA D'ENGINYERS

Pagaments a l'AEC: ES72 3025 0017 4114 0003 1058

Pagaments a la SIJ: ES34 3025 0017 4514 0003 1061

Les passarel·les de les gorges de Carançà (pàg. 12) Fotografia: Frederic Planas

El Grup de Famílies a la sortida dels Set Gorgs (pàg. 7). Fotografia: Francesc Estanyol

Seccions

- **Secció de Muntanya(SM)** muntanya@aec.cat
- **Secció d'Escalada i Alta Muntanya (SEAM)** seam@aec.cat
- **Secció d'Esquí de Muntanya (SEM)** sem@aec.cat
- **Equip de Recerques Espeleològiques (ERE)** ere@aec.cat
- **Secció de Bicicleta de Muntanya (BTT)** btt@aec.cat
- **Secció Infantil i Juvenil (SIJ)** coordinacio.sij.aec@gmail.com
- **Secció de Cultura (SC)** cultura@aec.cat

• **Altres correus de contacte:**

secretaria@aec.cat

laribalera@aec.cat

butlleti@aec.cat

grupjove@aec.cat

comunicacio@aec.cat

**Agrupació
Excursionista
"Catalunya"**

Amb la col·laboració de:

2013

Padilla, 255-263, 1a planta
08013 Barcelona
Tel: 933 024 529
Whatsapp: 608 429 230
e-mail: aec@aec.cat
Web: www.aec.cat

Youtube: Agrupació Excursionista Catalunya

Facebook: @AgrupAEC - Instagram: @agrupaciextacatalunya

Edita: AEC - **President:** Carolina Puiggròs

Coordinació: Rosa Maria Soler.

Contacte: butlleti@aec.cat

Correcció lingüística: Jordi Romagosa.

Disseny i maquetació: Frederic Planas.

Impressió: Empòrium gràfic.

Dipòsit legal: B 11805 2015.

En aquest butlletí hi col·laboren: Carolina Puiggròs, Frederic Planas, equip de monitors de la SIJ, Francesc Estanyol i Marc Navarro.

Horari de la secretaria de l'AEC: de dilluns a dijous de 18 a 21,30 h.

Provisionalment per obres, a l'Ateneu del Clot (carrer Muntanya, 16)